

povinnost dle § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči. Předmětná lokalita leží na území s archeologickými nálezy, v bezprostřední blízkosti archeologické lokality Tabulový vrch, kde se archeologické nálezy prokazatelně vyskytují.

Opatřením ze dne 21. 12. 2016 č.j. KUOK 121811/2016 správní orgán vůči obviněnému zahájil řízení o přestupku dle ust. § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči, kterého se dopustil tím, že jako stavebník neoznámil předem Archeologickému ústavu Akademie věd České republiky zahájení stavby oplocení pozemku parc. č. xxxxxxxxxxxx. Stavba oplocení byla zahájena v červenci – srpnu 2016.

Nařízeného ústního jednání dne 16. 1. 2017 se obviněný zúčastnil a do protokolu z tohoto jednání uvedl následující: „Nevěděl jsem, že oplocení je v oblasti, která je památkově chráněná, taktéž jsem si nebyl vědom povinnosti, že tuto stavbu musím předem ohlásit Archeologickému ústavu v Brně. Stavbu oplocení jsem zahájil v červenci nebo v srpnu 2016. V současné době mám provedenou podezdívku v části označené v půdoryse – projekt pro dodatečné povolení stavby z 10/2016 pod č. 3 a 4, je provedena dřevěná výplň v části 3 a 4, ale nejsou tyto části, pokud jde o dřevěnou výplň, dokončeny.“. Na dotaz správního orgánu, zda při výkopech něco našel, uvedl obviněný: „Při kopání základů pro sloupky do hloubky cca 120 cm dle projektu (ve skutečnosti jsem kopal jen do hloubky 80 cm), jsem na žádné nálezy nenarazil.“. Na dotaz správního orgánu, zda prováděl výkop od pozemku xxxxxxxx směrem na parc. č. xxxxxxxx uvedl obviněný: „Žádný takový výkop jsem neprováděl, ani mi není známo, kdo ho vykopal, výkop se nenachází na mých pozemcích.“. Obviněný závěrem uvedl do protokolu, že svého jednání lituje a při každé následující stavební činnosti tuto předem oznámí archeologickému ústavu.

Dle § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, má-li se provádět stavební činnost na území s archeologickými nálezy, jsou stavebníci již od doby přípravy stavby povinni tento záměr oznámit Archeologickému ústavu a umožnit jemu nebo oprávněné organizaci provést na dotčeném území záchranný archeologický výzkum. Je-li stavebníkem právnická osoba nebo fyzická osoba, při jejímž podnikání vznikla nutnost záchranného archeologického výzkumu, hradí náklady záchranného archeologického výzkumu tento stavebník; jinak hradí náklady organizace provádějící archeologický výzkum. Obdobně se postupuje, má-li se na takovém území provádět jiná činnost, kterou by mohlo být ohroženo provádění archeologických výzkumů.

Dle § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči, krajský úřad může uložit pokutu až do výše 4 000 000 Kč fyzické osobě, která se dopustí přestupku tím, že nesplní oznamovací povinnost stanovenou v § 22 odst. 2 tohoto zákona.

V řízení bylo jednoznačně prokázáno, že obviněný nesplnil oznamovací povinnost stanovenou v § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči, když jako stavebník neoznámil Archeologickému ústavu Akademie věd České republiky záměr provádět oplocení pozemku parc. č. xxxxxxxxxxxx, který je na území s archeologickými nálezy.

Skutečnost, že obviněný jako stavebník nesplnil oznamovací povinnost dle § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči a území, na kterém byla stavba provedena, je územím s archeologickými nálezy, kde se archeologické nálezy prokazatelně vyskytují, potvrdil, jak je již výše uvedeno, Archeologický ústav Akademie věd ČR Brno, v.v.i., dopisem ze dne 28. 1. 2016, č.j. ARÚB/6071/2016.

Nesplněním uvedené oznamovací povinnosti naplnil obviněný skutkovou podstatu přestupku dle § 39 odst. 2 písm. f) zákona o státní památkové péči. Odpovědnost za nesplnění oznamovací povinnosti dle § 22 odst. 2 zákona o státní památkové péči je objektivní odpovědností obviněného, která znamená, že se dopustí výše uvedeného

přestupku tím, že svým jednáním (popř. opomenutím), způsobí porušení povinnosti stanovené zákonem. Splnění této oznamovací povinnosti není vázáno zákonem ani na znalost skutečnosti, že jde o území s archeologickými nálezy ani na to, zda stavebními pracemi dojde či nedojde k zásahu do archeologického naleziště. Stavebník není zásadně oprávněn sám činit závěr o tom, zda dané místo je územím s archeologickými nálezy.

Stava oplocení byla provedena na pozemku, který je součástí kulturní památky Fort Tabulový vrch, zapsané v Ústředním seznamu kulturních památek pod rej. číslem 23652/8-1728. Pevnostní objekt fortu Tabulový vrch byl vybudován v letech 1839-1846. Skutečnosti, že vedle dotčeného pozemku se nachází pevnostní objekt fortu, si byl obviněný vědom, neboť přímo vedle oplocovaného pozemku se nachází výstup z podzemní minové chodby fortu.

Pokud jde o společenskou nebezpečnost jednání obviněného ve smyslu ust. § 2 odst. 1 přestupkového zákona, nelze dospět k závěru, že by se jednalo o jednání, které by tento materiální znak přestupku nenaplnovalo, neboť jednáním obviněného byl porušen zájem společnosti na tom, aby nedocházelo stavební činností k poškozování nálezových souvislostí a znehodnocování archeologické lokality jako takové.

Dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek poškozen v disciplinárním řízení.

Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Olomouci (dále jen NPÚ), ve svém vyjádření ze dne 4. 1. 2017 uvedl následující: „Na pozemku parc. č. xxxxxxxxx, v obci Olomouc, k. ú. Nová Ulice, zřídil současný vlastník oplocení v podobě plotu částečně z drátěného pletiva, částečně s dřevěnou výplní v délce celkem asi 16 m. Pro sedm ocelových sloupků plotu byly vyhloubeny jámy o hl. 1 m až 1,2 m sloužící pro umístění betonových patek. Lokalita se nalézá na území s archeologickými nálezy ve smyslu § 22 zákona o státní památkové péči. Neumožněním archeologického výzkumu, v tomto případě formou dohledu, vznikla škoda na území s archeologickými nálezy. Vzhledem k archeologické situaci na lokalitě a v jejím okolí, tj. nepatrných rozměrech terénního narušení, však nejde o závažný únik informací. Vzhledem k situaci vyčíslil NPÚ škodu ve výši nákladů na provedení archeologického výzkumu formou dohledu takto: Způsob výpočtu nákladů na archeologický výzkum - dohled:

Příkazem ředitele č. 1 z roku 2016 jsou stanoveny hodinové sazby při provádění záchranných archeologických výzkumů takto: archeolog VŠ: 370-400 Kč, technik/dokumentátor SŠ: 200-250 Kč, konzervátor SŠ: 180-250 Kč, manuální pracovník: 130-150 Kč. Hodinová sazba je stanovena bez DPH, sazba se rozumí za každou započatou hodinu. Archeolog (3×400 Kč) = 1 200 Kč + technik (4×200 Kč) = 2 000 Kč. Finanční kalkulace nákladů na archeologický výzkum formou dohledu činí 2 000 Kč bez DPH.“

Správní orgán posoudil rozsah a závažnost přestupku, jeho následky a rozsah způsobené škody. Správní orgán při stanovení výše pokuty vzal v potaz, že předpokládaná výše škody činí bez DPH pouze 2 000 Kč. Správní orgán taktéž přihlédl ke skutečnosti, že se jedná o první pochybení obviněného, obviněný v řízení se správním orgánem spolupracoval a lituje, že tato oznamovací povinnost nebyla splněna. Správní orgán vzhledem k výše uvedenému dospěl k závěru, že uložená pokuta ve výši 500 Kč dostatečně splní v daném případě represivní i preventivní funkci.

Dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích občanovi, který byl uznán vinným z přestupku, jakož i navrhovatel, bylo-li řízení zahájené na jeho návrh zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. a), b), c) nebo j), se uloží povinnost nahradit státu náklady spojené

s projednáváním přestupku. Náklady řízení se hradí paušální částkou, kterou stanoví Ministerstvo vnitra České republiky v dohodě s ministerstvem financí České republiky zvláštním právním předpisem.

Dle § 1 odst. 1 vyhl. č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, paušální částka nákladů řízení o přestupcích, kterou je povinen nahradit občan podle § 79 odst. 1 zákona, činí 1 000 Kč.

Dle § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též rozhodnutí o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

V souladu s výše citovanými ustanoveními správní orgán uložil obviněnému také povinnost nahradit náklady řízení o přestupku paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

Vzhledem k výše uvedenému bylo rozhodnuto, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení účastníků

Podle ust. § 81 a násl. správního řádu mohou účastníci řízení proti rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení odvolání. Odvolání se podává u Krajského úřadu Olomouckého kraje, Odboru strategického rozvoje kraje, Jeremenkova 40a, Olomouc. O odvolání rozhoduje Ministerstvo kultury ČR.

Lhůta pro podání odvolání se počítá ode dne následujícího po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí, nejpozději vak po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Účastníci řízení, kterým se doručuje do vlastních rukou:

Bc. Ing. Hana Mazurová
vedoucí oddělení
stavebního řádu a památkové péče